

Geloven in Lux Mundi

De teksten werden geschreven door de werkgroep Beleid

Frank Koen (voorzitter)

Annette Bronkhorst

Hanneke Cieraad

Conny Rietveld

Teun Jan den Besten

Jan Eveleens

Wilco van Snippenberg

ds. Willem Roskam

Toelichting

In dit beleidsplan hebben we geprobeerd eerst een meer algemene beschrijving te geven van wat geloven voor ons betekent. We deden dat in lijn met de oproep vanuit de landelijke protestantse kerk om opnieuw te bezinnen op de 'kern' van ons christelijke geloof. Vanaf pagina 8 volgen uitwerkingen aan de hand van een aantal invalshoeken.

De eerste versie is besproken door de kerkenraad op haar bezinningsdag in september 2016 en door de gemeente tijdens vier avonden in het najaar. In deze tweede versie is daarvan het resultaat ook opgenomen.

Geloven in Lux Mundi

Licht voor de wereld

De protestantse gemeente 'Lux Mundi' in Lexmond en Heien Boeicop is deel van de wereldwijde gemeenschap van mensen die het goede nieuws van Gods liefde horen en delen. Wij geloven dat de mooiste dingen ons worden geschonken: het leven, liefde, vergeving, vertrouwen en vrede, bijvoorbeeld. We leven van genade, van wat ons wordt gegeven. De blijdschap daarover bindt ons samen. Het grootste geschenk dat we met elkaar willen delen is het leven van Jezus Christus. In onze geloofsgemeenschap komen mensen bij elkaar rond de blijde boodschap van en over hem. Ieder van ons laat zich steeds weer verrassen door het leven dat Jezus ons voorhoudt. In zijn leven zien en horen we Gods liefde voor mensen. Hij is het licht voor de wereld. In zijn voetspoor willen ook wij een licht voor de wereld zijn.

Waar geloven wij in?

What a wonderful world!

Wij houden van de wereld waarin we mogen leven. Elke dag opnieuw genieten we dankbaar van veel dat goed is. We houden van de prachtige natuur, zeker ook in deze mooie omgeving. We houden van de mensen om ons heen, van familie en vrienden. Maar ook in ons werk en als vrijwilliger zetten we ons in, bijvoorbeeld voor goede zorg, school of

politiek. En we proberen steeds meer om duurzaam met de wereld om te gaan. Want we geloven dat God de Schepper is van hemel en aarde.

Gods liefde gaat ons voor

Wij geloven dat heel veel mensen én God zelf ons voorgingen in liefde voor de wereld. Lang voordat wij van leven of liefde wisten, was God al met onze wereld begaan. Hij is altijd trouw gebleven aan wat Hij ooit is begonnen. Een bijzonder zichtbaar teken van die trouw zien we telkens wanneer we de doop vieren. Wij geloven dat God onze wereld niet aan haar lot overlaat, maar haar zal vasthouden en voltooien. Dat God zo houdt van deze wereld, willen wij steeds opnieuw ontdekken en vieren. Bij Gods liefde voor de wereld willen wij aansluiten. Dat verbindt ons met een lange rij mensen die ons voorgingen, en met alle mensen die in deze liefde delen.

Schuldbewust en vol verlangen

Liefde is allesbehalve vanzelfsprekend. Al geloven we in de God die liefde is, voor ons is het vaak moeilijk. Regelmatig hebben wij helemaal geen liefde. We maken het leven er lang niet altijd mooier op. In onze geloofsgemeenschap willen we ook dat onder ogen komen. Dat besef maakt ons nuchter en het houdt ons met beide voeten op de grond. We zien dat we steeds de mist in gaan, maar toch willen we blijven hopen en geloven. Juist omdat we tekortschieten in ons grootste verlangen zoeken we elkaar en God op. Zo laten we steeds weer het vuur in ons aansteken.

De weg van Jezus

Aan de levensweg van Jezus ontleen we kracht en inspiratie voor onze eigen weg door het leven. Hij is ons voorgegaan in een leven van liefde en trouw aan mensen. We geloven dat God in het leven van zijn Zoon Jezus zijn liefde voor mensen op het diepst heeft laten zien. Zoals Jezus de mensen om hem heen vertrouwen gaf, hun pijn en verdriet genas, ze nieuwe hoop gaf en voor hen door het vuur ging, zo willen ook wij leven. Soms is dat ook confronterend: Jezus stelde het onrecht en de leugens in onze wereld aan de kaak. Dat zien ook wij daardoor scherper, in de eerste plaats in ons eigen leven. We willen elkaar dan steeds weer oproepen om het anders te doen.

Jezus' volgehouden liefde voor mensen eindigde in de dood. Hij werd gekruisigd, al was Hij onschuldig. Wij geloven dat God hem deed opstaan uit de dood. Dat grootste wonder van ons geloof vieren we met Pasen en iedere zondag. De dood heeft niet het laatste woord, maar de liefde overwint. Wij geloven dat door Jezus' dood en opstanding onze schuld is verzoend en onze pijn door God zelf tot het laatst toe is gedragen. Nog altijd is er veel verdriet en lijden in de wereld, ook in onze levens. Jezus' opstanding uit de dood geeft ons het geloof, de hoop en de liefde om op te staan en een nieuw leven te beginnen. We willen Jezus door de kracht van Gods heilige Geest op zijn weg navolgen. Dat gaat het ene moment als vanzelf, maar op andere momenten twijfelen we ook. We vinden het waardevol dat we op die momenten onze zoektocht en twijfels met anderen kunnen delen.

Met en voor elkaar, door de kracht van Gods Geest

In de kracht van Gods liefde vormen wij een gemeenschap die deel heeft aan de wereldwijde kerk, het lichaam van Christus. Zijn liefde bindt ons samen, in alle verschillen die we hebben. Door de kracht van Gods Geest proberen we op een goede manier met en voor elkaar te leven. Eén van de bijzondere manieren waarop we onze gemeenschap vieren, is als we met elkaar brood en wijn delen. Al heel snel na de dood van Jezus deelden de eerste christenen met elkaar de maaltijd. Jezus zelf wilde dat zo, om zijn dood en opstanding te blijven gedenken, en zo doen wij het nog altijd. In deze maaltijd vieren we dat mensen met God en met elkaar verzoend mogen zijn. Aan tafel begint een nieuw leven, met en voor elkaar.

Dienstbaar aan de ander

Aan die tafel van brood en wijn delen we niet alleen onderling. We zamelen ook ons geld in, om het uit te kunnen delen. Dat doen we elke zondag, als we bijeen zijn. We willen dienstbaar zijn aan wie het maar nodig heeft. Geloven is voor ons niet alleen maar iets voor het hoofd, maar ook voor het hart en de handen. We geven graag weg van Gods liefde, en daarom ook van onze eigen overvloed.

Naar elkaar omzien

In ons midden is er ruimte voor het hele leven, of het nu mooi is of moeilijk. Ieder van ons kent ook zware dagen. In het lijden van Jezus Christus vinden we troost en de kracht om het vol te houden. Zo proberen we ook naar elkaar om

te zien, met elkaar meeleven, en er voor elkaar zijn als het nodig is. Want we geloven dat niemand er in het leven alleen voor hoeft te staan.

Waar staan we voor?

We willen leven uit ons geloof. Niet alleen op zondag, maar de hele week zijn we de geloofsgemeenschap van Lux Mundi. Heel kort samengevat is dit waar we in geloof voor willen staan:

Lux Mundi wil een thuis zijn voor mensen
die willen zoeken naar Gods liefde voor hun leven,
die de weg van Jezus Christus willen gaan,
en die met en voor elkaar willen samenleven.

Op dat geloof willen we ook aanspreekbaar zijn. We vinden het een vreugdevolle maar niet altijd gemakkelijke weg om te gaan. Als het ons lukt, vinden we dat steeds weer bijzonder. We verwelkomen iedereen die met ons mee wil doen. Want het blijde nieuws van Gods liefde is voor alle mensen.

Een pastorale gemeente

In Lux Mundi willen we met elkaar meeleven en op elkaar betrokken zijn. We doen dat op veel momenten en manieren. Zondagochtend tijdens de koffie bijvoorbeeld, maar ook doordeweeks wanneer we elkaar ontmoeten. Dat is niet alleen een kwestie van 'gewone' belangstelling. Door naar elkaar om te zien, willen we ook aan onze roeping als gemeente van Christus invulling geven. Wij geloven dat God zelf naar al zijn mensen omziet, en dat geen mens er in het leven alleen voor hoeft te staan. We willen graag iets van die zorg van God laten blijken in onze onderlinge aandacht. Dat is pastoraat in de kern: naar elkaar omzien en met elkaar het leven delen in het licht van Christus.

Pastoraat in Lux Mundi

Pastoraal naar elkaar omzien is een taak voor het hele leven: de mooie en de moeilijke momenten. Op de bijzondere momenten van bijvoorbeeld geboorte of huwelijk leven we met elkaar mee, maar ook bij ziekte of bij overlijden van een dierbare. Zo met elkaar meeleven is een taak die ieder van ons op zich neemt. In het bijzonder zijn er ook ambtsdragers voor aangewezen, de wijkouderlingen en predikant in de eerste plaats. Samen met de diaconale medewerkers dragen de wijkouderlingen de eerste zorg voor het pastoraat in hun wijk. De wijkouderlingen bezoeken via huisbezoek, organiseren groothuisbezoek, en zijn het eerste aanspreekpunt in bijzondere situaties. De wijkouderlingen delen het pastoraat met de predikant, die

ook bezoek brengt en beschikbaar is voor gesprek. De ambtsdragers gaan de geloofsgemeenschap voor in het pastoraat, maar ze nemen de verantwoordelijkheid ervan niet over. Het blijft in de eerste plaats de roeping van alle meelevende gemeenteleden om naar elkaar om te zien in mooie en moeilijke momenten van het leven.

Pastoraat: andere tijden, andere vormen

Eén van de uitdagingen voor de komende jaren, is het vinden van goede vormen als aanvulling op het huisbezoek door de wijkouderling. Hoewel het (groot)huisbezoek een prachtige vorm is om elkaar te ontmoeten, zijn daarmee de mogelijkheden niet uitgeput. Hieronder doen we een aantal suggesties voor aanvullende vormen.

- *Jonge mensen en jonge gezinnen.* In de leeftijd van 20 – 40 verandert er veel, en is de agenda vaak vol. Een levensfase waarin bezinning heel fijn kan zijn, maar er is niet altijd de rust en de tijd voor. De uitdaging is om vormen te vinden waarin leeftijdsgenoten met elkaar in gesprek kunnen over thema's als het maken van keuzes, relaties en vriendschappen, opvoeding, werk, en familie. Gespreksgroepen, avonden of (korte) cursussen zouden hiervoor geschikt kunnen zijn. In de komende beleidsperiode willen we met en voor deze groep verder zoeken naar goede vormen van omzien naar elkaar.

- *Tieners*. Pastoraat voor de jongste groep van de gemeente heeft nog niet zoveel explicietere vorm gekregen. Op verschillende manieren krijgt omzien naar elkaar al vorm: via club, catechese, GJV, tijdens tienercatechese. Het is de vraag of deze vormen van aandacht toereikend zijn, of dat er ook nog andere manieren bedacht moeten worden. Te denken valt aan het opzetten van een mentoraat dat door deze jaren heen loopt: oudere gemeenteleden begeleiden dan tijdens de tienerjaren een aantal tieners. Ze houden een extra oogje in het zeil, ondernemen leuke en leerzame activiteiten, en geven zo naast de ouders gestalte aan de geloofsopvoeding.
- *Senioren*. De laatste levensfase is er een van grote rijkdom, maar ook van ingewikkelde uitdagingen. Ziekte komt vaker voor, maar ook het verlies van dierbaren dient zich vaker aan. In deze levensfase beleven mensen sterker dat we sterfelijk zijn, maar ze hebben ook wijsheid, mildheid en geloof gekregen in de jaren die voorbij zijn. De vraag is of het huisbezoek volstaat in de behoefte aan gesprek en onderlinge ontmoeting. De Open Middagen zijn hierop een waardevolle aanvulling, maar er zijn mogelijk nog andere vormen te bedenken. Koffieochtenden kunnen wellicht vaker worden georganiseerd, net als bezinnende momenten om na te denken over het leven in de oudere dag. Ook hier is de vraag welke behoeften mensen zelf hebben, en de uitdaging in de komende jaren is om

de pastorale contactmomenten daarop ook aan te passen.

Pastorale organisatie

Pastoraat is een vreugdevolle bezigheid. Het is bijzonder om met elkaar het leven te delen, met een lach en een traan. Te weten dat je daarin niet alleen staat, maar dat ook God zo aanwezig is, maakt het heel vaak tot bijzondere ontmoetingen. Toch leert de praktijk ook dat zulke ontmoetingen niet altijd spontaan ontstaan, of gemakkelijk verlopen. Organisatie is nodig, en de vraag voor de komende beleidsperiode is of de organisatie van het pastoraat (nog) licht genoeg is. Er mogen geen onnodige gaten vallen, en tegelijk mag de zorg van het pastoraat niet onevenredig zwaar op een beperkt aantal schouders vallen. Het is balanceren tussen spontaniteit (denk aan het gesprekje bij de koffie na afloop van de eredienst) en organisatie. Deze uitdaging zal in de eerste plaats door de wijkouderlingen beter bekeken moeten worden. Is het pastoraat in de wijken voor hen te bewerken, tegen welke uitdagingen en vragen lopen zij aan, en zijn ze voldoende toegerust om hun ambt te kunnen uitoefenen? De antwoorden op die vragen moeten waar nodig ook leiden tot aanpassingen in de pastorale organisatie. Vooral nog lijkt de conclusie te zijn dat de wijken de beste organisatievorm zijn. In de komende beleidsperiode is het goed om deze vraag regelmatig terug te laten keren.

Pastoraat: aandachtspunten

- In de komende beleidsperiode is het goed om ook andere vormen van het pastoraat, naast het bezoek aan huis, uit te proberen. Te denken valt aan: koffieochtenden (met of zonder thematische verdieping), gespreksgroepen, (korte) cursussen, en pastorale 'maatjes-projecten'. Een belangrijk criterium is daarbij dat nieuwe initiatieven de wijkouderlingen (en predikant) niet onevenredig extra belasten, maar juist de taken verdelen over meer mensen.
- Een aantal gemeenteleden woont op (grote) afstand van Lexmond. Deze blijvende betrokkenheid roept de vraag op of en hoe pastoraal iets voor hen betekend kan worden. In de komende beleidsperiode is het goed om dit thema voor bezinning in het beraad van wijkouderlingen te agenderen.
- Waar mogelijk, willen we in het overleg van pastorale wijkteams en tussen wijkouderlingen en diakenen ook oog hebben voor pastorale nood in de nabije omgeving van de gemeente.

Een missionaire en diaconale gemeente

In Lux Mundi willen we het verlangen levend houden naar Gods nieuwe wereld. We dromen van een wereld waarin mensen zonder angst kunnen leven, waarin geen geweld of oorlog meer is, en waar niemand meer te lijden heeft van een ander mens. We dromen van een wereld waar mensen vrede en rechtvaardigheid kennen, en waarin niemand hoeft te vluchten. Die droom van de toekomst is voor ons geen vlucht uit de werkelijkheid. We willen met hart en ziel in deze wereld leven. Want we geloven dat God met onze wereld begaan is. Daarom bidden we elke zondag voor onze wereld. En daarom proberen we ons steentje bij te dragen aan het leven op aarde. Zo willen we uitzien naar Gods nieuwe wereld die komt. Tegelijk zijn we nuchter waar het om onze mogelijkheden gaat: we kunnen niet alles doen. We willen leven vanuit het besef dat Gods liefde voor alle mensen is, maar we beginnen steeds weer in het klein. In de ontmoeting van mens tot mens, dichtbij huis, kan iets van ons geloof gaan blijken. Jezus zelf is daarin ons voorbeeld: Hij zag ieder mens staan, en gaf ze één voor één wat nodig was.

Een gastvrij huis voor wie zoekt naar God

Lux Mundi wil graag een gastvrij huis zijn waar je kunt zoeken naar God. Dat kan door de rust, de muziek, de gebeden en de woorden, maar ook door de ontmoeting

met elkaar. In Lux Mundi kun je op adem komen van een druk leven, kun je moeilijke en mooie ervaringen een plaats geven, en kun je nieuwe inspiratie opdoen. We geloven dat ieder mens zo'n plaats nodig heeft, en we willen daar in ons midden graag de ruimte voor bieden. Onze geloofsgemeenschap bestaat uit mensen die ieder op hun eigen manier geloven in God. Op zondag vieren we dat geloof, en ook doordeweeks zijn we er mee bezig. We praten er met elkaar over, en organiseren concrete hulp voor mensen die dat nodig hebben. We vinden het belangrijk om elkaar te ontmoeten bij de koffie, op zondag of op andere momenten. We willen onze zoektocht naar God met elkaar delen. Want we zijn er van overtuigd dat de ontmoeting met God en de ontmoeting met de ander bij elkaar horen.

Helpen wie een helper nodig heeft

In de wereld zoals God die bedoeld heeft, valt niemand buiten de boot. Daarom willen we in onze geloofsgemeenschap, maar ook daarbuiten, naar een ander omzien. Onze diakenen doen dat heel bewust, door te kijken waar er geld en hulp nodig is. De ouderlingen gaan ons voor in het luisteren en de onderlinge aandacht. We willen helpen wie het nodig heeft, want we geloven dat God niemand aan zijn of haar lot overlaat. Geïnspireerd door Christus willen we de helpende hand reiken aan wie een helper nodig heeft. Ook in de komende beleidsperiode stellen we onszelf de vraag welke bijdrage we als geloofsgemeenschap het beste kunnen leveren qua

onderlinge zorg in onze burgerlijke gemeentes. Hoe kunnen wij op onze plaats een zorgzame kerk zijn?

Verbonden met heel de wereld

Ook over de grenzen van ons land willen we met de wereld begaan zijn. Door geld in te zamelen helpen we mee aan projecten overal ter wereld. Kindertehuizen bijvoorbeeld, voedselhulp, kleding en scholen. Van onze overvloed willen we weggeven. Want de mooiste dingen in het leven hebben we ook zelf ontvangen. Uit dankbaarheid daarover willen we graag ook een stap naar de ander zetten. Verder is het voor ons belangrijk om te werken aan een duurzamere wereld. We willen bekijken hoe we daar ook als kerk onze bijdrage aan kunnen leveren. Verder willen we in de komende beleidsperiode gaan bekijken welke mogelijkheden er voor ons zijn om een partnergemeente te zoeken in een ander deel van de wereld. Door ons zo concreet te verbinden met een gemeente elders, willen we onze verbondenheid met de wereldwijde kerk vormgeven. De vraag is of en op welke manier dit het beste kan gaan vorm krijgen.

Missionair-diaconale gemeente: aandachtspunten

- Er wordt veel 'stil' diaconaal werk verricht, en het is een uitdaging om daarvan de continuïteit goed te waarborgen. In de komende beleidsperiode is het goed om te bezien hoe dit gebeurt, en wat er wellicht uit het zicht verloren raakt.
- Missionair gemeente zijn kan vorm krijgen door het organiseren of bijdragen aan ontmoetingen in het dorp. Bijvoorbeeld in straten, als burens, of in het verenigingsleven.
- In de komende beleidsperiode willen we verder bekijken hoe we missionair en diaconaal gemeente zijn in catechese en andere vormende activiteiten aandacht kunnen geven.
- Er bestaat een voorkeur voor een langlopende diaconaal project boven het vinden van een partnergemeente.
- De evangelisatiecommissie bezint zich verder op haar taken en denkt daarbij ook een passende(re) naam voor zichzelf uit.
- De mogelijkheid moet worden bekeken dat het werk van de ZWO-commissie in een ochtenddienst (in plaats van 's avonds) aandacht krijgt.
- In de komende beleidsperiode is het goed om verder na te gaan op welke manieren Lux Mundi duurzamer kan worden. Dat kan ook niet los gaan van verdere aandacht voor duurzame levenskeuzes van ieder persoonlijk.

Kerk op zondag en doordeweeks

In Lux Mundi zijn we een deel van de wereldwijde kerk, het levende lichaam van Christus op aarde. Onze samenkomsten op zondag vormen van dat levende lichaam het kloppende hart. Die samenkomsten noemen we met een oud woord 'liturgie': het is onze dienst aan de wereld waarin we leven. Wat we doen is niet geheim, iedereen is er welkom.

In de liturgie draait het om ontmoeting. God ontmoet ons, en wij ontmoeten hem. Door woorden, liederen, muziek en gebeden horen we wat Hij ons wil zeggen en we antwoorden daar ook op. We ontmoeten ook elkaar: niet alleen bij koffie voor- en achteraf, maar juist ook in bijvoorbeeld het avondmaal, of door te bidden en zingen. De liturgie is een rustpunt in de tijd, een moment om onszelf te ontmoeten, en weer in aanraking te komen met ons diepste geloof en de bronnen waaruit we putten.

De liturgie is iets bijzonders: niet alleen mensenwerk, maar ook Gods werk door zijn Geest. Liturgie maakt een gewoon gebouw tot Gods huis. Het overstijgt ons, het tilt ons boven onszelf uit, en juist zo helpt het ons ook om de rest van de week met beide benen op de grond te staan. Door de liturgie ontvangen we geloof en de geloofsgemeenschap, maar het belangrijkste is dat we zo God erkennen in het midden van ons bestaan. Hij maakte ons, houdt ons leven van dag tot dag vast, en Hij zal het met ons en onze wereld ook tot een goed einde brengen. In dat geloof willen ook wij de lofzang gaande houden. Liturgie is de bron waar we uit putten, de ademhaling van de gemeente. Op zondag

ademen we Gods liefde in, om die de overige dagen weer uit te blazen.

De eerste dag: 's morgens

Lux Mundi staat in een gereformeerde liturgische traditie, maar in de loop van de jaren is dat verbreed. We hebben geleerd van Taizé, liturgische kleuren en gebruiken, bloemen en kunst, en we waarderen de liturgie steeds meer in haar geheel. De Woordverkondiging heeft een centrale plaats, maar ook gebed, lied, en muziek tellen voluit mee.

Op zondagochtend hebben de diensten altijd min of meer dezelfde herkenbare vorm. Alle vaste en traditionele elementen krijgen daarin hun plek. Die vorm kunnen we breed waarderen: het werkt als een huis waar je bekend bent; je hoeft er niet elke keer naar van alles en nog wat te zoeken. Het helpt om de aandacht helemaal op God te kunnen richten. Tegelijk is de invulling van de zondagochtend telkens heel verschillend. Er zijn veel verschillende voorgangers, er is veel variatie in muziek, en ook het liturgische jaar bepaalt de kleur van de zondagen mee. In de advents- of veertigdagentijd, bijvoorbeeld, werken we doelbewust met jong en oud aan de invulling van de zondagen.

Ook in de komende beleidsperiode willen we bezig blijven met de invulling van de liturgie. Aandachtspunten daarbij zijn bijvoorbeeld de plaats van kinderen, de muzikale variatie, het (optimaler) gebruik maken van beamer en geluidsinstallatie, zoeken naar een goede mix van traditie

en vernieuwing, en een goede verhouding tussen gezellige sfeer en stilte voor inkeer. Daarnaast is het ook belangrijk om jonge mensen en nieuwe leden op een goede manier vertrouwd te maken met de liturgie.

De eerste dag: 's avonds

De dienst op zondagavond heeft een aantal eigen kwaliteiten ten opzichte van de ochtend. Er is onder andere meer stilte en rust, een wat meer 'lerend' karakter van de dienst, en een gezeten avondmaalsviering. In de loop van de jaren is de avonddienst ook steeds meer uitgegroeid tot een plek voor liturgische vernieuwing en experiment. Heel regelmatig is er medewerking van een koor, of er is met film of popmuziek een eigentijdse insteek. Het mooie aan deze diensten is dat ze de vraag levend houden: op welke manier is een dienst ook echt ontmoeting met God? Met een programma van zondagavonddiensten willen we in de komende beleidsperiode verder gaan met het uitproberen van antwoorden op die vraag.

De overige dagen van de week

Wat op zondag gebeurt, staat niet los van de rest van de week. We willen ook op de andere weekdays, thuis en in ons werk, God de eer blijven geven. Vaak is dat onzichtbaar, maar soms ook niet. We bidden, lezen of zingen ook thuis. We vergaderen bijvoorbeeld in het licht van de paaskaars. We zingen of lezen een lied in het pastoraat. En we proberen iets goeds te doen met het geld

dat we op zondag inzakelen. In de komende beleidsperiode zou het de moeite waard zijn om te bekijken of en hoe we ook doordeweeks iets van liturgie kunnen vormgeven. Te denken valt aan een morgen- of avondgebed op een van de doordeweekse dagen. Zulke liturgische ‘onderbrekingen’ van het dagelijkse leven helpen om rust te vinden in de gewone bezigheden en helpen om te geloven.

Liturgie: aandachtspunten

- In de komende beleidsperiode is het goed om verder aandacht te hebben voor het vertrouwd maken van jonge mensen met de liturgie, bijvoorbeeld door catechese en tienerdiensten.
- Het avonddiensten programma zal in de komende periode verdere vorm krijgen. In het uitwerken van dit programma is het goed om oog te houden voor de variatie, draagkracht, en een gelijkmatig verspreid aantal avonddiensten zonder verdere bijzondere invulling.

Een veelkleurige gemeente

In Lux Mundi willen we met elkaar ons bestaan zien en leven in het licht van Christus. Hij is het licht voor de wereld, en hij brengt ook in ons leven licht en kleur aan. Het ene geloof in Jezus Christus bindt ons als gemeente samen. Maar die eenheid wist onze verschillen gelukkig niet uit. Ieder van ons is anders, en dat vinden we waardevol. Want alleen door zo samen te geloven met heel verschillende mensen kunnen we de oneindig rijke en diverse God ontmoeten. Jezus Christus staat daarbij in het midden van onze kring. Hij is als het ware het kristal dat Gods licht breekt over oneindig veel verschillende mensen, ieder met hun eigen kleur. Verbonden door het ene licht van Christus willen wij daarom ook een veelkleurige gemeente zijn.

Verschillende leeftijden

Hoewel onze onderlinge verbondenheid voorop staat, stellen we ook vast dat er in onze gemeente veel verschillende (soorten) mensen zijn. Eén manier waarop dat blijkt, is door heel verschillende leeftijden. Bijna nergens anders in de samenleving (de familie misschien als enige uitzondering) trekken mensen van zó uiteenlopende leeftijden samen op. De allerjongsten zijn nog maar net geboren, de alleroudsten zijn aan het einde van hun leven gekomen. Elke leeftijd brengt geheel eigen uitdagingen en vragen met zich mee. En al zijn we er in de eerste plaats verwonderd over dat al deze leeftijden in de kerk te vinden zijn, het is ook een hele kunst om elkaar over de leeftijden

heen te begrijpen en recht te doen. We willen de vraag blijven stellen of alle leeftijden in onze gemeente even goed tot hun recht komen. In de komende beleidsperiode willen we daarom (opnieuw) langs de lijn van leeftijd inventariseren welke behoeften gemeenteleden hebben. Welke vormen van ontmoeting, pastoraat, vieren, leren, en meedoen in het werk van Lux Mundi passen goed bij de verschillende leeftijden? Hoe kunnen we van de diversiteit aan leeftijden in onze gemeente optimaal de vruchten plukken?

Verskillende gezinssamenstellingen

In Lux Mundi vind je veel verschillende gezinssamenstellingen. De droom van ons geloof is dat mensen – of ze nu wel of niet getrouwd zijn – niet eenzaam maar verbonden met anderen door het leven gaan. Wie alleen is, mag zich even welkom weten als het gezin met kinderen. Ieder van ons maakt immers in de eerste plaats deel uit van Gods verbond met mensen. ‘Anders’ zijn we daarbij allemaal, maar we zijn geroepen tot die eenheid in Christus. Ook langs de lijn van gezinssamenstellingen (net als in het voorgaande over leeftijden) willen we de vraag blijven stellen of ieder tot zijn of haar recht komt. Te denken valt bijvoorbeeld aan de kerkdiensten, het pastoraat, behoeften aan bezinning en verbinding, etc. Hoe kunnen we de diversiteit aan gezinssamenstellingen in Lux Mundi nog meer tot bloei brengen?

Verskillende kerkelijke tradities

In de loop der jaren is Lux Mundi qua kerkelijke tradities een rivier met veel zijstroompjes geworden. Waar de gemeente vanouds een duidelijke gereformeerde identiteit heeft, zijn er ook veel gemeenteleden bijgekomen met een andere (bijvoorbeeld hervormde, lutherse of Rooms-Katholieke) achtergrond. Dat heeft de gemeente er in positieve zin veelkleuriger op gemaakt. Ook de gereformeerde identiteit is overigens geen stilstaand water. In een eeuw tijd is er veel aan de beleving veranderd. Maar de kern blijft herkenbaar: Lux Mundi is een geloofsgemeenschap die actief gedragen en verder gebracht wordt. Ieder brengt zo vanuit een andere achtergrond ook bepaalde waardevolle inzichten en ideeën over God mee. We zien het als een uitdaging om het beste daarvan met elkaar te delen, en zo ook elkaar verder te helpen in het leven met God. In de komende beleidsperiode willen we er daarom in investeren om met elkaar het geloofsgesprek aan te (blijven) gaan. Voor de één zal dat vanzelfsprekend zijn, voor de ander wellicht nieuw. Zo willen we met elkaar onze veelkleurige ervaring van en met God delen. Hoe kunnen we van de diversiteit aan geloofstradities en –ervaringen het beste oogsten voor en met elkaar?

Ieder net anders...

We denken dat het goed is om aan de verschillen aandacht te geven, maar we willen dat doen om de verbondenheid van onze geloofsgemeenschap sterker te maken. Veelkleurigheid is iets moois, maar het kan soms ook een

moeilijke opgave zijn. We denken over veel dingen verschillend, we ervaren het leven en God ieder op onze eigen wijze, en dat vraagt om geduldig onderling begrip. We willen deze weg dan ook in de eerste plaats gaan door te bidden om Gods heilige Geest. De apostel Paulus schrijft: ‘Er zijn verschillende gaven, maar er is één Geest’ (1 Kor. 12,4). Samen vormen we een lichaam, waarin de hand en de voet ieder hun eigen rol hebben. Het is goed dat er zulk verschil is, maar alleen samen vormen we het lichaam van Christus. Dat ieder daar op zijn of haar eigen manier een steentje aan kan bijdragen, is het doel dat we voor ogen willen houden. Niet een ‘doelgroepenbeleid’ maar een ‘tot-één-doel-geroepen-beleid’. En ons doel bij dit alles is dat God zelf door onze diversiteit de eer krijgt.

Glorie zij God voor bontigheid,
 voor hemelen, marmerend als koeiehid;
 voor bloemsproetjes uitgestippeld op vlugge forellen;
 vers vonkgepofst kastanje-herfstlicht; vinkvlerk;
 wijd landschap siergekaveld:
 eg-ploeg-braak geruit;
 en alle beroepen, hun gerei, tuig, toestellen.

Ieder net ander, zeldzaam, eigenaardig ding;
 alles wat grillig uitschift (en wie weet hoe uit?)
 in snel, sloom; zoet, zuur; hel, gedooft;
 Hij vadert voort boven verandering:
 Hij zij geloofd.

Gerard Manley Hopkins (uit: Nieuwe Liedboek p. 1516)

Veelkleurig gemeente zijn: aandachtspunten

- De gemeenschap van Lux Mundi is in weinig jaren veel gegroeid, en dat is iets om dankbaar voor te zijn. We beschouwen het als een uitdaging om activiteiten te organiseren die verschillende mensen met elkaar in ontmoeting brengen. De startzondag is daarvan een goed voorbeeld, en de uitdaging is om in de komende beleidsperiode met dit soort activiteiten verder aan de slag te gaan.
- De suggestie werd gedaan om de kerk ook open te stellen voor koffieochtenden, creatieve activiteiten of een moment van rust en bezinning.
- Qua jeugdwerk is het belangrijk om een goede invulling te vinden voor het wegvallen van de GJV, en ook een vorm te vinden voor het gebrek aan belangstelling voor de traditionele belijdeniscatechese. Er wordt volop geëxperimenteerd met nieuwe vormen, en het is goed om daar in de komende beleidsperiode (opnieuw) aandacht voor te hebben.

Overige aandachtspunten

- In de komende jaren verandert er veel aan de organisatie van de landelijke Protestantse Kerk. Dat heeft niet steeds direct invloed op Lux Mundi. Het is wel direct te merken in de organisatie van het classicale verband waar wij deel van uitmaakten. De bestaande classis komt te vervallen, en gaat op in een groot regionaal verband. De uitdaging is om ook in de nieuwe organisatievorm het contact te blijven opzoeken met gemeentes uit de regio. Misschien zijn er mogelijkheden om bij bepaalde activiteiten gezamenlijk op te trekken. Het is goed om daar oog voor te blijven houden.